

דברי תורה וחינוך

את סילת פלבוץ

תצווה | לאה קלינשפיץ

מנהלת אולפנת רגבים בגולן

בס"ד

חיים ואיומים במקדש - פרשת תצווה:

המקדש הוא "בית חיינו". ממנו יוצאים ענפי חיים לכל קצוות תבל: "ושלמה שהיה חכם עמד על השורשין היוצאין ממנה (מאבן השתיה) לכל העולם, ונטע בהם כל מיני אילנות ועשה פירות. זהו שכתוב 'נטעתי בהם עץ כל פרי' (תנחומא קדושים י).

בהתאמה לכך, מלאים הפסוקים בפרשה הקרנה חיובית:

בפתח הפרשה אנו קוראים אודות המנורה - "המנורה שהאירה לכלל ישראל היא מקור החיות של ישראל, 'נר תמיד' מאור הגנוז הקיים לעולם" (נתיבות שלום בהעלותך א).

בהמשך עוסקת הפרשה ב"בגדי קדש... לכבוד ולתפארת" המרוממים בפנימיותם ובחיזוניותם (עקדת יצחק ש', נא). מקום מיוחד תופש חושן המשפט, שהוא מיסודות הקיום - "על שלושה דברים העולם עומד: על הדין ועל האמת ועל השלום. שנאמר: אמת וְמשפט שלום שפטו בשעריכם" (אבות א י"ח).

לקראת סוף הפרשה מתוארים שבעת ימי המילואים "שסודם... גדול מאד... בגין דההוא זימנא אתבסס עלמא ואתהדר בשלמותא, ולא אתפגם סיהרא בגין חיוויא בישא" (= שבאותו הזמן יתבשם העולם ויחזור לשלמותו, ולא תפגם הלבנה בגלל הנחש הרע). (רקנטי עפ"י הזהר הקדוש ח"א לד א).

חותם הפרשה הוא בענין מזבח הקטורת, העוצרת את המגפה בסגולתה.

את כל האידייליה הזו "מקלקלת" פרשיית 'שלישי', הפותחת והחותמת בסכנת המוות.

בבגד העליון, מעיל התכלת, נאמר "ונשמע קולו בבואו את הקדש לפני ה' ובצאתו ולא ימות". בבגד התחתון, המכנסיים, נאמר "ולא ישאו עוון ומתו".

למה להפחיד?? למה באיומים?? האם לא עדיף להרבות אור, שידחה ממילא את החושך?

אלא, שאין הכוונה לאיומים במובן השלילי, אלא דוקא להדגשת עוצמת החיים. וכעין זה בלשון חז"ל "כתבי הקדש מטמאין את הידיים וספרי הומרוס אינו מטמא את הידיים... לפי חיבתן היא טומאתן" (ידיים ד,ו). כלומר: דוקא בכתבי הקודש, שמגיעים לקדושה גדולה, עלולים לגרום גם לטומאה.

הקדש הוא מקור החיים, "קדוש לעולם קיים" (סנהדרין צב,א), ולכן הוא פוגש גם את ה"לא חיים". הכוזרי מכנה את המקדש "לבם של ישראל" ורואה קשר ישיר בין חורבן הבית לגלות. מקדשי אומות העולם אינם אלא בתים סמליים, ולכן גם כשנחרבו לא גרמו להתמוטטות האומות בעקבותיהם. ואילו "אנחנו, כשימצא פגע את ליבנו, אשר הוא בית מקדשנו - אבדנו, וכאשר יירפא נרפא אנחנו" (כוסרי ב, לב).

קדושה אינה תואר חיצוני, במילים יפות, אלא מיצאות ממשית עוצמתית, לטוב ולרע. ולכן מובנת עוצמת המלחמה בעמלק - אז כמו היום: "תמחה את זכר עמלק", וכפי שנצטווה שאול מפי שמואל הנביא: "לך והיכית את עמלק... ולא תחמול עליו והמתה מאיש עד אישה מעולל ועד יונק משור ועד שה". (שמואל א טו ג).

עוצמת טהר החיים, גודל האור שעמ"י נשלח להביא לעולם כולו, הוא הוא המחייב את הניגוד-ההשלמה: מחיית הטומאה המנוגדת לאור הגדול.

בעה"ת יהיו הדברים לשלומם של כל הגיבורים הנפלאים הלוחמים בימים אלה את מלחמת האור מול החושך, ולנצחון שלם של רוח הגבורה והצדק לאור עולם.

(עפ"י דברי אבי מו"ר הרב יעקב פינגבונים).